

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobců: A) O. I.
 B) L. I.
 C) Y. I.
 zastoupeni Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem
 AK se sídlem 130 00 Praha 3, Baranova 1026/33

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
 se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobách proti rozhodnutím žalované ze dne 19. srpna 2019, č. j. MV- 93586-4/SO-2019, MV-93607-4/SO a MV-93603-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Úvodem krajský soud konstatuje, že přistoupil k aplikaci § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a usnesením ze dne 11. 2. 2021 spojil věci, vedené pod čj. 31 A 33, 34 a 35/2019 ke společnému projednání pod čj. 31 A 33/2019.

Rozhodnutími ze dne 19. 8. 2019 rozhodla žalovaná o zamítnutí odvolání žalobců proti rozhodnutím orgánu I. stupně – Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 26. 4. 2019, čj. OAM-8868-20/DP-2018, OAM 8867-20/DP-2018 a OAM-8866-21/DP-2018, kterými byly podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 36 odst. 3 a dále ve spojení s § 38 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), zamítnuty žádosti žalobců o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území.

2. Rozhodnutí žalované byla napadena žalobami, z nichž vyplývá, že žalobci podali dne 15. 10. 2014 orgánu I. stupně žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., žádostem bylo vyhověno a žadatelům byla udělena dlouhodobá víza s platností od 24. 11. 2014 do 22. 5. 2015. Jako překážka vycestování z území byla označena tehdejší bezpečnostní a politická situace v místě trvalého bydliště žadatelů, tedy ve městě Rovenki v Luhanské oblasti. Následně jim byla udělena povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu, jejichž platnost byla prodloužena, naposledy do 22. 5. 2018. Dne 14. 5. 2018 podali žalobci orgánu I. stupně žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., kterou odůvodnili neměnicí se bezpečnostní situací v místě jejich bydliště na Ukrajině, kde do současné doby nejsou přijatelné podmínky pro trvalé bydlení.
3. V napadených rozhodnutích žalovaná uvádí, že správní orgán I. stupně učinil součástí spisového materiálu žadatelů záznam o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění ze dne 24. 11. 2014 a posuzoval, zda i nadále trvají důvody pro vyhovění podaným žádostem. Žalobci nahlíželi opakovaně do správních spisů, správní orgán k námitce zástupce žalobců, v níž odkazoval na rozsudek Městského soudu v Praze čj. 4 Az 47/2017 ze dne 18. 7. 2018, reagoval na žádost doplnit obsah spisů o poslední žádosti žalobců, na základě nichž byla povolení k pobytu naposledy prodloužena. Zástupce žalobců poukazoval i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), která pojednávají o hodnocení podmínek doplňkové ochrany, když tyto odpovídají kritériím § 179 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.
4. Správní orgán dle napadených rozhodnutí dále doplnil v rámci dokazování spisový materiál o nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850 ze dne 17. 5. 2017 a o souhrnnou informaci z veřejně dostupných zdrojů o aktuální situaci na Ukrajině. Žalobci se s podklady seznámili dne 3. 12. 2018.
5. Správní orgán I. stupně po posouzení žádostí dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil, což odůvodnil tím, že pominuly důvody, pro které byla povolení k dlouhodobému pobytu vydána, mj. uvedl, že situace v zemi původu by byla překážkou návratu cizince v případech, kdy by na území státu, jehož jsou žadatelé státními příslušníky, probíhal ozbrojený konflikt velkého rozsahu a intenzity postihující celé jeho území, což však není případ Ukrajiny. Ozbrojené střety mezi ukrajinskou armádou a separatisty probíhají na východě země v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy v oblastech samozvané Doněcké a Luhanské lidové republiky (případně nově vyhlášeného Maloruska) a soustřeďují se především na frontovou linii a nijak výrazně se nerozšiřují. Správní orgán uzavřel, že je na žadatelích, kam se na Ukrajině vrátí, jestliže budou při návratu volit oblasti, v nichž ke střetům stále dochází, nemůže jejich volba být současně překážkou na jejich vůli nezávislou, která by bránila opustit území ČR a vrátit se do

země původu. Jejich život tak dle přesvědčení správního orgánu při návratu na Ukrajinu v zásadě ohrožen není, je na jejich volbě, do které části Ukrajiny se navrátí. Správní orgán v tomto ohledu poukázal na rozhodnutí NSS ze dne 24. 9. 2018, čj. 5 Azs 55/2017, kde soud pojednal o bezpečnostní situaci, kterou ani na východě Ukrajiny nelze hodnotit jako totální konflikt a dále na řadu jeho dalších rozhodnutí, která pojednávají o možnostech vnitřního přesídlení v souvislosti s postupem státních orgánů Ukrajiny.

6. V žalobou napadených rozhodnutích pak žalovaná reagovala na odvolací námitky žalobců, kteří namítali nedostatečné zjištění stavu věci, nesprávné právní posouzení věci, z toho vyplývající nepřezkoumatelnost rozhodnutí a v neposlední řadě i absenci posouzení dopadů rozhodnutí do jejich soukromého a rodinného života. Otec s matkou dále namítali i nedobrý zdravotní stav dcery, která onemocněla cukrovkou. Žalovaná konstatovala, že po posouzení odvolání považuje za nejpodstatnější námitku hodnocení bezpečnostní situace a nemožnost vnitřního přesídlení. K tomu uvedla, že vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění, stejně jako dlouhodobý pobyt za účelem strpění, je zcela specifickým institutem, který se uděluje ze zákonem stanovených důvodů, uvedených v § 33 popř. 43 zákona č. 326/1999 Sb., a nemá primárně nahrazovat jiné typy pobytů uvedené v cit. zákoně. Již z textu § 33 je patrné, že se jedná o opatření dočasné a pokud je zřejmé, že současná situace na Ukrajině nezakládá důvod nemožnosti vycestování státních příslušníků Ukrajiny do domovského státu, lze konstatovat, že zamítavé rozhodnutí je souladné s ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Smyslem dlouhodobého pobytu za účelem strpění není ochránit cizince před jakýmkoliv společenskými či ekonomickými obtížemi, které by mohly vyplynout z návratu do domovské země.
7. Cizinec, pobývající na území na základě dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území si musí, dle názoru žalované, být vědom skutečnosti, že po zániku překážky, která mu brání ve vycestování, bude nucen opustit území, případně si požádat o jiný pobytový status. Pokud pak žadatelé poukazovali na nutnost poměření situace v době posledního prodloužení doplňkové ochrany, je žalovaná toho názoru, že nelze zaměňovat institut povolení k dlouhodobému pobytu dle zákona č. 326/1999 Sb., s institutem doplňkové ochrany, upravené § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
8. Žalovaná je na základě uvedených skutečností přesvědčena, že neměla povinnost zkoumat trvání důvodů dle § 179 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., neboť v daném případě se jedná o důvody, které je povinností zkoumat ze zákona v rámci rozhodování o správním vyhoštění (§ 120a), kdy ministerstvo na základě požadavku správního orgánu (policie) vydává závazné stanovisko, zda vycestování cizince je možné. Jde-li pak o případné splnění podmínek § 179 odst. 5 tohoto zákona, bylo zjištěno, že v případě žalobců není vedeno řízení o jejich správním vyhoštění z území států Evropské unie, tím je vyloučena úvaha dopadu tohoto ustanovení na jejich případ. Pro případnou aplikaci § 179 cit. zákona je nezbytným předpokladem rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, kterým se mu zakazuje další pobyt na území států EU a nařizuje se mu z území České republiky vycestovat. Žadatelům však není žádným způsobem bráněno, aby si podali žádost o příslušné pobytové oprávnění v zemi svého původu, případně na území, pokud splňují podmínky pro jeho podání, v daném případě se nejedná o zákaz pobytu, pouze o event. dočasné opuštění území ČR, kdy se žadatelé mohou za splnění zákonem stanovených podmínek opětovně vrátit.

9. V dalším žalovaná odkázala na bod 3 Preambule Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 z 14. listopadu 2018, kterým se aktuálně stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, s tím, že Rada EU a Evropský parlament hodnotil oblast bezpečnosti a veřejného pořádku na Ukrajině s tím, že tato kritéria byla ze strany země splněna a tamní bezpečnost je zajištěna. S odkazem na rozhodnutí NSS ze dne 13. 3. 2009, čj. 5 Azs 28/2008, kde soud vyslovil nutnost prokázání dostatečné míry individualizace žadatelem v případech, kdy se jedná v zemi původu o konflikt, nemající charakter totálního konfliktu, pak žalovaná dospěla k závěru, že v daném případě žadatelé neprokázali konkrétní individuální skutečnosti, které by jim bránily v návratu do vlasti a odůvodňovaly prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. Žalovaná rovněž zdůraznila, že důkazní břemeno na straně žadatele pak vyplývá z § 43 odst. 1 ve spojení s § 33 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. Řízení je ovládáno dispoziční zásadou, jejíž podstatou je povinnost účastníka řízení tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhnout k prokázání svých tvrzení důkazy, nelze tak vycházet z bezpečnostní situace v rovině obecného tvrzení, nýbrž je nutné zpravidla předložit nějaké zvláštní rizikové faktory, týkající se konkrétně žadatele. Přitom Ukrajina není zemí, o které nelze objektivně získat žádné bližší informace.
10. Žalovaná dále v rozhodnutích argumentovala tím, že složitost situace na východě Ukrajiny nepopírá, konkrétně i v Luhanské oblasti, odkud žadatelé pocházejí, rodina však může pobývat a najít uplatnění i v jiné části země, kde je bezpečnost a veřejný pořádek zajištěna. Odkázala na veřejné zdroje, z nichž plyne, že 22 oblastí Ukrajiny je pod správou ukrajinské vlády a v tomto směru pak odkazuje i na rozhodnutí NSS ze dne 16. 5. 2017, čj. 1 Azs 64/2017 a mnohá další rozhodnutí cit. soudu, zabývající se možnostmi vnitřního přesídlení v zemi.
11. V žalobami napadených rozhodnutích se pak správní orgán vypořádal s nově uplatněnou odvolací námitkou o nepříznivém zdravotním stavu dcery, k němuž uvedl, že jí byl diagnostikován diabetes mellitus I. kategorie s nutností doživotní léčby inzulinem a další terapií, což je závažné chronické onemocnění, které je však při správné léčbě v běžném životě takřka bez omezení. Z doložených lékařských zpráv nevyplývají důvodné pochybnosti o tom, že by vytržení dcery ze současného prostředí mohlo znamenat významné zhoršení jejího zdravotního stavu, proto Komise neshledala v uvedeném aspektu důvod pro změnu svého rozhodnutí. Ani další námitky o zranitelnosti rodiny Komise neshledala způsobitelné pro nemožnost návratu do země původu. Rodina pobývala na zdejšího území 4 roky, od počátku bylo zřejmé, že se jedná o opatření krátkodobého charakteru s reálnou perspektivou návratu do země původu. Pokud jsou takové podmínky vytvořeny, je na účastníkovi řízení, jakým způsobem svůj život v budoucnu realizuje.
12. K námitce absence posuzování přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života pak žalovaná odkázala na judikaturu NSS, opakovaně se touto problematikou zabývající, a to např. v rozhodnutí ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016 a dalších, v nichž soud vyložil povinnost správního orgánu vůči § 174a zákona č. 326/1999 Sb., k tomu pak poukázala na jeho odst. 3, podle něhož má správní orgán povinnost takového posouzení pouze v případech, kdy mu to zákon výslovně ukládá. Z podstaty posuzování důvodů udělení pobytu za účelem strpění pobytu na území však

plyne, že správní orgán zkoumá pouze skutečnosti, které brání cizinci ve vycestování z území, nejsou-li, není důvod posuzovat přiměřenost zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Komise je pak přesvědčena, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod státu neukládá všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich pobytu a nevyplývá z něj nutně povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgán uvedl, že neshledal žádné porušení právních předpisů, a proto odvolání cizinců zamítl.

II. Žalobní argumentace

13. V žalobách je namítána nezákonnost napadených rozhodnutí, způsobená chybným právním názorem a nedostatečně zjištěným skutkovým stavem, rovněž pak jejich nepřezkoumatelnost. Jako nezákonná je možné posuzovat rozhodnutí žalované proto, že jsou v rozporu s judikaturou správních soudů, zejména s ohledem na to, že žalovaná uvádí, že nebyla povinna zabývat se doplňkovou ochranou. Nesprávný je rovněž závěr žalované, že nemusela odůvodňovat změnu poměrů od posledního prodloužení povolení k pobytu za účelem strpění či přiměřenost dopadů. Rozhodnutí jsou v rozporu s mezinárodními závazky ČR, zejména Úmluvou o právech dítěte a Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod.
14. Nedostatečné zjištění skutkového stavu žaloby spatřují v tom, že žalovaná aprobovala rozhodnutí orgánu I. stupně, která nedostatečně zjistila a podložila změnu situace odůvodňující současné neprodloužení povolení k pobytu za účelem strpění. Žalovaná se pak vůbec nezabývala tím, že orgán I. stupně neposoudil judikatorní kritéria ve vztahu k možnosti využití institutu vnitřního přesídlení a v této souvislosti nevzal v úvahu osobní poměry žadatelů.
15. Nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí plyne z nevypořádání námitek neúčinnosti vnitřního přesídlení rodiny s ohledem na systematické porušování práv, kterému vnitřně přesídlení na Ukrajině čelí, rovněž nebyla zkoumána možnost žalobce tento institut vůbec využít. To, že zamítnutím prodloužení pobytu nebude porušeno právo na rodinný život žadatelů, je nedostatečně odůvodněno.
16. V jednotlivých bodech pak žaloby rozvedly podrobnější argumentace, v nichž považují za porušení rovnosti účastníků, pokud žalovaná sama podpořila neexistenci důvodů překážek vycestování žalobců judikaturou správních soudů týkající se doplňkové ochrany a u námitek žalobců tuto judikaturu odmítá s tím, že se o doplňkovou ochranu nejedná. Dále žalobci nežádali, aby se správní orgán vypořádal s tím, proč jim nebyla udělena doplňková ochrana, ale žádali, aby žalovaná aplikovala ustálenou judikaturu týkající se neprodloužení doplňkové ochrany na jejich případ. Žalobci připomněli název ust. § 179 zákona o pobytu cizinců - důvody znemožňující vycestování - a v této souvislosti uvedli, že takovými důvody může být prakticky jen překážka na vůli cizince nezávislá, která mu brání ve vycestování z území, a to dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Je proto zřejmé, že správní orgán byl povinen aplikovat cit. judikaturu správních soudů týkající se neprodloužení doplňkové ochrany i v případě rozhodování o neprodloužení pobytu za účelem strpění.
17. Žaloby dále připomínají judikaturu NSS, která dovodila povinnost správního orgánu zabývat se přiměřeností dopadu jeho rozhodnutí i v případech, v nichž to zákon přímo

nestanoví, odkazuje tak na rozhodnutí ze dne 27. 9. 2016, čj. 6 Azs 157/2016, či ze dne 25. 8. 2015, čj. 6 Azs 96/2015. Za zcela rozporný pak je považován závěr žalované, že z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neplyne povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince, neboť takový zásah musí být rovněž proporcionální sledovanému cíli. Nepřiměřenost rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu účastníků je spatřována mj. i v tom, že nebyla zohledněna doba jejich pobytu na území (5 let) a v tom, že dcera by byla nucena vycestovat též, čímž by přišla o potřebnou zdravotní péči. Po celou dobu svého pobytu zde studovala, její vycestování by ji tak vytrhlo z přirozeného prostředí a mělo by na ni zcela jistě negativní vliv. Jistě by měla problém zařadit se do studijního programu a domluvit se se svými vrstevníky. Žaloby v daném směru poukazují na lékařské nálezy, které potvrzují každodenní nutnost aplikace injekcí inzulinu, možnost této péče je v Luhanské oblasti mizivá a pro případ přesídlení může dojít k situaci, kdy přístup k inzulinu nebude možný. Z judikatury NSS pak vyplývá i nutnost rozhodujícího správního orgánu posoudit reálnou možnost získání nového pobytového oprávnění, pouhé obecné odbytí odkazem na takovou možnost je nepřiměřené. Napadená rozhodnutí jsou v zásadním rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a svobod, ale i s Úmluvou o právech dítěte, zde zejména jejím čl. 3 – upravujícím povinnost respektovat zásadu nejlepšího zájmu dítěte. S námitkou v tomto smyslu se žalovaná vůbec nevypořádala, tedy přezkoumatelným způsobem, neboť pouze uvedla, že v tomto směru neshledala žádné porušení čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

18. Žalovaná, jak žalobci dále uvedli, prakticky zcela rezignovala na jakýkoliv přezkum případné změny poměrů, která by odůvodňovala neprodloužení povolení k pobytu žadatelům. Žalovaná pouze poukázala na dočasnost uvedeného institutu a na to, že současná situace na Ukrajině nezakládá důvod nemožnosti vycestování státních příslušníků Ukrajiny do domovského státu. To však žalobci nemohou považovat za dostatečné zjištění skutkového stavu. Argumentované nařízení č. 2017/850/EU umožňující bezvízový pobyt občanů Ukrajiny na území EU nemůže být důkazem zlepšení bezpečnostní situace, navíc existovalo již v květnu 2017, kdy žalobcům byla povolení k pobytu za účelem strpení ještě prodloužena. Žalobci jsou přesvědčeni, že je to žalovaná, kdo musí zdůvodnit a prokázat zásadní a trvalou změnu poměrů oproti stavu v době, kdy vydala, resp. prodloužila povolení k pobytu. Povolení byla udělena a následně prodloužena proto, že někdejší domov rodiny byl pod kontrolou proruských separatistických ozbrojenců a nebylo možné doporučit ani vnitřní přesídlení v rámci Ukrajiny, žalovaná tak měla zdůvodnit, k jaké zásadní změně uvedených poměrů v mezidobí došlo. V této souvislosti pak žaloby připomínají i fakt, že v případě přesídlení je situace rodiny závažnější, než kdyby se jednalo o jednotlivce. Navíc je nepochybné, že v Luhanské oblasti se v zásadním ohledu situace nezměnila a i nadále zde dochází k porušování lidských práv. Jestliže správní orgán ještě v květnu 2017 dospěl k závěru, že u rodiny není možné využít vnitřního přesídlení, měl prokázat patřičnými podklady ve spisech, proč má za to, že v současné době je již tento institut pro rodinu využitelný. Zde pak žaloby odkazují např. na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2018, čj. 32 Az 5/2017, kde soud obsáhle popsal problémy, kterým čelí vnitřně přesídlení na Ukrajině. Formální posouzení vedlo k tomu, že se žalovaná nezabývala ani diskriminací takových osob na trhu práce, problematickými vztahy většinového ukrajinského obyvatelstva k přesídlencům. Nebyla posouzena jeho reálnost, dostupnost, účinnost, ani

osobní poměry žadatelů, zde zejména konkrétně zdravotní stav dcery, neboť např. Zpráva ke stavu práv a svobod vnitřně přesídlených osob na Ukrajině z r. 2017 přibližuje problémy nedostatku léčiv pro takové osoby, a to i v případech diabetiků.

III. Vyjádření žalované

19. Žalovaná ve svých vyjádřeních ze dne 2. 10. 2019 odkázala na odůvodnění svých rozhodnutí, uvedla, že postupovala v souladu s požadavky zákona č. 326/1999 Sb., neboť se zabývala otázkou, zda jsou i nadále splněny podmínky pro prodloužení pobytových oprávnění žadatelů, resp., zda jim i nadále brání překážka na jejich vůli nezávislá v návratu do země původu. Žalovaná předně zdůraznila, že pobyt cizince na území České republiky není samoúčelný, cizinec je oprávněn na území pobývat toliko na základě účelu aprobovaného zákonem č. 326/1999 Sb., a je tedy patrné, že jeho pobyt na území je spjat toliko se splněním zákonných předpokladů. Správní orgány obou stupňů jsou v této souvislosti oprávněny ověřit, zda žadatel tyto podmínky splňuje.
20. Žalobcům bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a následně povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území, neboť jim ve vycestování bránila překážka na jejich vůli nezávislá. Takovou překážkou je třeba především rozumět překážku, která cizinci brání fyzicky území opustit a poté také skutečnost, že neexistuje země, která by jej po opuštění České republiky přijala, případně toto možné je, nicméně v případě návratu do takové země by byl ohrožen jeho život. V souladu s mezinárodním právem zemí, která musí cizince přijmout na své území je stát, jehož je cizinec státním občanem. Žalobci jsou státními občany Ukrajiny a je to tedy Ukrajina, která má povinnost je na své území přijmout. Žalobci jsou držiteli platného cestovního pasu a dopravní spojení mezi Českou republikou a Ukrajinou ať již letecké nebo pozemní není přerušeno. Za překážku ve vycestování ve smyslu § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., nelze považovat rodinný a soukromý život cizince na území, neboť pro realizaci tohoto účelu pobytu slouží primárně jiné druhy pobytových oprávnění. Vízum za účelem strpění pobytu na území potažmo povolení k pobytu za tímto účelem v žádném případě neslouží jako alternativa k jinému pobytovému oprávnění, o které si cizinec může standardním způsobem přes zastupitelský úřad požádat. Správní orgán tak v I. stupni posuzoval, zda trvají důvody pro vydání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem strpění a dospěl k závěru, že žalobcům aktuálně ve vycestování z území ČR a návratu do země původu nebrání žádná překážka na jejich vůli nezávislá.
21. Žalovaná ve svém vyjádření dále uvedla, že primárním podkladem pro vydání napadených rozhodnutí bylo Nařízení Rady EU a Evropského parlamentu č. 2017/850/EU ze dne 15. 7. 2017, kterým se mění nařízení (ES) č. 539/2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni (Ukrajina), které je přímo vykonatelné, a tedy správní orgán I. stupně byl povinen postupovat podle něj. Česká republika je vázána uvedeným nařízením. Skládá se z hodnotící zprávy Komise EU, která hodnotila oblast bezpečnosti a veřejného pořádku, přičemž všechna kritéria byla ze strany Ukrajiny splněna. Tento dokument byl podstatný pro to, aby Ukrajina mohla být zařazena mezi státy s výsadou, kdy občané Ukrajiny nejsou vázáni vízovou povinností po určitou dobu pobytu v rámci Schengenského prostoru. Z uvedeného pak žalovaná dovodila, že je zřejmé, že Rada EU a

Evropský parlament vydali nařízení č. 2017/850/EU z důvodu, že na území Ukrajiny je bezpečnost zajištěna. Správní orgány tak s ohledem na výše uvedenou podstatnou změnu v posouzení bezpečnosti a veřejného pořádku na území Ukrajiny shledaly, že již minimálně od doby, kdy bylo vydáno Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850 netrvají důvody, pro které bylo žalobcům uděleno vízum a následně dlouhodobý pobyt za účelem strpění, tedy, že od této doby neexistuje překážka na vůli cizinců nezávislá, která by jim bránila fyzicky či fakticky vycestovat z území České republiky.

22. K námitkám nevyužití posouzení institutu vnitřního přesídlení žalovaná uvedla, že oblast vnitřního přesídlení na Ukrajině nebyla primárním předmětem řízení o žádosti o prodloužení pobytového oprávnění za účelem strpění pobytu na území, neboť v rámci řízení o pobytovém oprávnění žalobců hodnotily správní orgány to, zda i nadále existuje překážka na jejich vůli nezávislá, která by jim bránila ve vycestování, resp. návratu do země jejich původu. Jako státní příslušníci Ukrajiny se mohou žalobci po jejím území svobodně pohybovat. Žalovaná zdůraznila, že v daném případě jsou vedena řízení o žádostech podle zákona č. 326/1999 Sb., proto požadavek na povinnost aplikace judikatury správních soudů, týkající se neprodloužení doplňkové ochrany, udělené dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, na jejich případy nemůže dopadat.
23. V dalším pak žalovaná reagovala na námitky nezohlednění přiměřenosti zásahu vydaných rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobců. Zde odkázala na odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí a zrekapitulovala, že povinnost zohlednit přiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., je zakotvena pouze tehdy, pokud to některé zákonné ustanovení správnímu orgánu I. stupně ukládá. Takový závěr podporuje i judikatura správních soudů, zde žalovaná odkázala jak na rozhodnutí NSS (čj. 10 Azs 206/2016 ze dne 19. 1. 2017, 9 Azs 288/2016 ze dne 4. 1. 2017), tak i např. rozhodnutí Městského soudu v Praze čj. 11 A 206/2017 ze dne 18. 1. 2018 a další. Připomněla, že poslední novelou zákona č. 326/1999 Sb., byla výše uvedená skutečnost zakotvena do ustanovení § 174a odst. 3, v němž je uvedeno, že „Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví“.
24. Žalovaná s ohledem na výše uvedené skutečnosti považovala stav věcí za dostatečně zjištěný, a to v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), podklady pro vydání rozhodnutí za dostatečné ve smyslu jeho § 50 odst. 2, rozhodnutí pak za dostatečně odůvodněná, a souladná s platnými právními předpisy.
25. Na závěr žalovaná uvedla, že prodloužením povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění by v případě rodiny došlo k nedůvodným rozdílům při posuzování obdobných případů u cizinců, kteří se rozhodli pobývat na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému případně trvalému pobytu za jiným účelem, přitom však museli splnit veškeré zákonem stanovené podmínky, které jsou přísnější, než v případě pobytu za účelem strpění. Tento institut nelze využívat k obcházení a odstranění tvrdosti podmínek stanovených pro udělení jiných pobytových oprávnění podle zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaná navrhla zamítnutí žalob, s tím, že žalobcům nic nebrání v tom, aby vycestovali z území ČR a vyřídili si podání žádosti o jiný druh pobytu dle cit. zákona.

IV. Jednání krajského soudu

26. Při jednání soudu dne 24. 2. 2021 zástupce žalobců odkázal na písemné vyhotovení žalobních námitek, zdůraznil, že vydaná rozhodnutí ve věci žalobci považují za nezákonná, nepřezkoumatelná, neboť nebyla posouzena jejich přiměřenost. Situace žalobců měla být posouzena k tehdejší judikatuře soudů. Jako další pochybení je spatřováno nedostatečné odůvodnění změny poměrů oproti situaci, která existovala v době posledního prodloužení pobytu žalobců. V rozhodnutích chybí bližší zdůvodnění možnosti vnitřního přesídlení, žalobci se nacházejí v menšinovém postavení ruský mluvících občanů, nemají žádné zázemí, k tomuto pak přistupuje problém zdravotních obtíží dcery, u níž žalobci postrádají zhodnocení otázky jejího věku – v době vydání rozhodnutí byla nezletilá. Žalovaná se rovněž nezabývala otázkami možné integrace žalobců a jejich nezletilé dcery do společnosti, riziky potenciálního návratu na Ukrajinu a možnostmi dostatečné a dostupné léčby dcery. Žalobkyně C) k tomuto předložila zdravotní nálezy, vysvědčení z jednotlivých ročníků svého studia v ČR, v němž i nadále pokračuje. Její léčba diabetu vyžaduje přístup k inzulínu. Otázka její léčby pak nemohla být nastavena dříve, neboť k zjištění jejího onemocnění došlo až v průběhu řízení. Žalobci i nadále považují za potřebnou dostatečnou argumentaci otázky přiměřenosti napadených rozhodnutí na svoji situaci.
27. Pověřená pracovnice žalované připomněla dostatečnou judikaturu soudů, zejména NSS, k projednávanému institutu, která citované nařízení EU považuje za prokazatelný argument k doložení otázky změny poměrů v bezpečnostní s pořádkové situaci na Ukrajině od doby vzniku ozbrojeného konfliktu na východním území země. Žalovaná je i nadále přesvědčena, že není nutné v obdobných případech aplikovat úpravu doplňkové ochrany dle azylového zákona, neboť institut víza pro strpění na území je institutem zcela odlišným od jednotlivých institutů zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. K otázce řešení přiměřenosti vydaných rozhodnutí ve věci odkázala na rozhodnutí NSS ze dne 22. 1. 2020, čj. 10 Azs 256/2019, z něhož mj. vyplývá nutnost důkazního břemene nepřiměřenosti, nikoliv povinnost vlastního zjišťování správního orgánu. Správní orgán se zabýval všemi tvrzeními žadatelů a hodnotil i problém zdravotního stavu žalobkyně C). Zde pověřená pracovnice odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž je diabetes mellitus označen za civilizační chorobu, kterou trpí velké množství občanů ČR i Ukrajiny, jimž je poskytována adekvátní léčba. Připomněla, že žalovaná nerozhodovala o nutnosti vycestování žalobců z České republiky, nýbrž o nutnosti případné žádosti o povolení zdejšího pobytu dle adekvátních institutů zákona č. 325/1999 Sb., či 326/1999 Sb. Napadená rozhodnutí obsahují v jednotlivých pasážích dostatečná odůvodnění, a to i potřebné přiměřenosti rozhodnutí a žalovaná proto trvá na návrhu zamítnutí těchto žalob.
28. Žalobkyně B) při jednání soudu vypověděla, že dcera nebude mít v případě návratu do země původu nárok na bezplatnou lékařskou péči, jako tomu je v ČR, rodina bydlela v Luhanské oblasti, nebude mít tedy kde bydlet, v oblasti není práce, továrny jsou zavřené. Má informace z novin, že na Ukrajině je nedobrá dostupnost inzulínu. Žalobkyně C) vypověděla, že v případě návratu na Ukrajinu nemá rodina kde bydlet, nemá žádné zázemí a žalobkyně by nemohla pokračovat ve studiu. Zdravotní péče tam není bezplatná a na takové úrovni jako v České republice.

V. Posouzení věci krajským soudem

29. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), a to podle jeho části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního. Ve svém rozhodnutí vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.). Po přezkoumání správnosti a zákonnosti vydaných rozhodnutí a projednání věci dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž při tom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
30. Jak plyne z obsahu bodů 13 – 18, žaloby namítaly nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí žalované, namítaly zejména absenci odůvodnění změny poměrů od doby posledního prodloužení povolení k pobytu žalobců na zdejším území, zcela nedostatečné zkoumání možnosti vnitřního přesídlení rodiny na Ukrajině a dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatelů. Z bodů 19 – 25 pak naopak vyplývá argumentace žalované, která poukazovala na znění § 174a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., dle něhož správní orgány nebyly povinny namítané skutečnosti hodnotit a vypořádat, neboť v daném případě se nejedná o případ, kdy by zákon takovou povinnost stanovil. Krajský soud tak byl povinen vypořádat, zda žalobci namítané skutečnosti měly být předmětem argumentace a odůvodnění žalobami napadených rozhodnutí, či nikoliv.
31. Z obsahu spisů a žalobami napadených rozhodnutí žalované vyplývá, že žalobcům byla udělena povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území, v souladu s ust. § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. Toto ustanovení předpokládá udělení víza cizinci, kterému ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá. Jak soud uvedl výše v bodě 2, důvodem vyhovění žádostem byla tehdejší bezpečnostní a politická situace v místě bydliště žadatelů, kterým je město Rovenki v Luhanské oblasti v zemi původu žalobců. Platnost těchto povolení byla k žádosti žalobců následně prodloužena do 22. 5. 2018. Dne 14. 5. 2018 podali žalobci další žádost o prodloužení cit. povolení, které již správní orgán I. stupně nevyhověl a odvolací orgán – žalovaná – následně nevyhověl odvolacím námitkám a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
32. Možnost prodloužení platnosti citovaného institutu umožňuje a upravuje ust. § 36 výše cit. zákona, žalovaná odůvodnila zamítnutí žádostí aktuální neexistencí překážky, nezávislé na vůli žadatelů a toto odůvodnila zejména tím, že v mezidobí došlo ke změně situace co do posouzení bezpečnosti a veřejného pořádku na Ukrajině, která je deklarována Nařízením Rady EU a Evropského parlamentu č. 2017/850/EU ze dne 15. 7. 2017. Krajský soud neměl závažnějších pochybností o argumentaci žalované, že příslušné orgány EU přistoupily k zařazení Ukrajiny mezi státy s výsadou, tedy státy, které nejsou vázány vízovou povinností svých občanů pro určitou dobu pobytu v rámci Schengenského prostoru, neboť v případě vážnějších bezpečnostních rizik v té určité zemi by se tak jistě nestalo. Tuto argumentaci pak i krajský soud považoval při posouzení oprávněnosti žalobních námitek za určující i pro další odůvodnění. Z uvedeného totiž považuje za přezkoumatelně odůvodněné, že v daném případě skutečně odpadla překážka, na vůli žadatelů nezávislá, pro kterou bylo vydáno povolení k pobytu na území České republiky za účelem strpění pobytu na území. Hodnotící zpráva Komise EU se podrobně zabývala oblastí bezpečnosti a veřejného pořádku země původu a posun v náhledu na bezpečnostní kritéria od doby přiznání výše cit. institutu žalobcům v r. 2014 je patrný. Krajský soud rovněž přisvědčuje žalované v tom, že žalobcům udělené povolení k pobytu za účelem strpění nemůže být definitivním upravením pobytu cizince na zdejším území, ale předpokládá kratší dobu trvání za splnění zákonem stanovených

podmínek. Nelze jej tedy zaměňovat ani s udělením mezinárodní ochrany v jakékoliv její formě, ani s dalšími formami povoleného pobytu na území České republiky. Proto nelze ani přistoupit na další žalobní námitky, jak soud uvádí dále.

33. K dostatečnosti závěru o změně podmínek v trvání překážky nezávislé na vůli žadatelů o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění na území ve smyslu uděleného povolení dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., tak, jak uzavřela žalovaná, krajský soud připomíná opakované závěry rozhodnutí NSS v obdobných případech, kdy např. v rozhodnutí ze dne 4. 9. 2020, čj. 2 Azs 271/2020 soud přisvědčil Městskému soudu v Praze, že cit. nařízení č. 2017/850 ve spojení s hodnotící zprávou prokazují změnu politické a bezpečnostní situace na Ukrajině a že žalobkyně má možnost usídlit se v jiné části země, má-li obavy z návratu konkrétně do (zde) Doněcké oblasti. Obdobně NSS rozhodl i v rozhodnutí ze dne 30. 4. 2020 pod čj. 1 Azs 17/2020, či ze dne 3. 4. 2020 pod čj. 9 Azs 340/2019. Krajský soud je pak přesvědčen, že jak Doněcká, tak Luhanská oblast jsou oblastmi, které lze hodnotit co do pohledu případného nebezpečí navrácení žadatelů obdobně. NSS přitom nepochybně od počátku ozbrojených konfliktů na Ukrajině tamní závažnost situace opakovaně a dlouhodobě se k ní vždy aktuálně od jejího vzniku vyjadřoval v mnohých rozhodnutích, nejčastěji v případech kasačních stížností ve věci mezinárodní ochrany. I v nich docházel k závěru, že na Ukrajině neprobíhá tzv. „totální konflikt“, a že je tedy možné, aby žadatelé o mezinárodní ochranu mohli využít po návratu do vlasti v případě jejího neudělení institut vnitřního přesídlení, vždy však NSS zdůrazňoval nutnost konkrétního a aktuálního posouzení situace žadatelů. Takového posouzení se dožadovali i žalobci v krajském soudem nyní projednávaných případech.
34. Jak soud výše uvádí, z průběhu správních řízení lze vysledovat, že žalovaná se s tvrzenými důvody trvající podmínky překážky nezávislé na vůli žadatelů pro případný návrat do země původu vypořádala dostatečně, do spisů bylo založeno Nařízení Rady EU a Evropského parlamentu č. 2017/850/EU ze dne 15. 7. 2017 a ve svých rozhodnutích ze dne 26. 4. 2019 i 19. 8. 2019 správní orgány dostatečným a přehledným způsobem svá hodnocení o změně podmínek pro případné vyhovění žádosti vypořádaly. Krajský soud na tato odůvodnění odkazuje a jak výše uvedl, svůj závěr váže i k judikatuře NSS v obdobných případech.
35. V dalším tedy krajský soud přistoupil k přezkoumání žalobních námitek, týkajících se namítaného pochybení žalované, které žalobci spatřovali v tom, že správní orgány nevypořádaly dostatečným způsobem kritéria možnosti využití vnitřního přesídlení, dopad rozhodnutí na jejich soukromý a rodinný život, v neposlední řadě pak u žalobkyně C) i nedostatečné posouzení jejích zdravotních problémů, jejího dosavadního studia a sociálního zázemí, které si během zdejšího pobytu mezi spolužáky vytvořila. Žádali, aby soud uložil žalované zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí a aplikovat soudní judikaturu týkající se problematiky neprodloužení doplňkové ochrany.
36. Otázku přiměřenosti posuzování dopadů rozhodnutí upravuje ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., a to tak, že ukládá správnímu orgánu zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré

relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. V odst. 2 pak ustanovení ukládá policii v řízení o vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. c) správního řádu o správním vyhoštění nebo o povinnosti opustit území, vedeného na žádost cizince, zohlednit zejména dobu pobytu cizince na území, pobyt jeho nezletilých dětí plnění povinnou školní docházku na území a neexistenci jiných rodinných nebo společenských vazeb na území, toto pak neplatí, pokud je cizinec zajištěn. Odst. 3 daného ustanovení uvádí, že přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.

37. Krajský soud, s odkazem na znění odst. 3 cit. ustanovení § 174a, na které poukazovali žalobci, je pak přesvědčen, že povinnost správního orgánu zabývat se posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí nemá automaticky spojenou s každým rozhodnutím, ale právě pouze v případech, kdy to zákon č. 326/1999 Sb., výslovně stanoví. NSS se v rozhodnutí ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016 podrobně problematikou zabýval. V bodě 22) tohoto rozhodnutí konstatoval, že na základě samotného § 174a nelze určit okruh rozhodnutí dle tohoto zákona, u nichž je povinností správního orgánu posoudit přiměřenost dopadů takového rozhodnutí, z uvedeného ustanovení vyplývá pouze to, že v těch případech, kdy má správní orgán povinnost posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, je nezbytné, vycházet z hledisek, která demonstrativně toto ustanovení zmiňuje, jsou-li pro daný případ relevantní. Ze samotného jazykového výkladu vyjádření tohoto ustanovení lze dovodit jen to, jak se má postupovat při posuzování přiměřenosti dopadů, neobsahuje však žádné vodítko pro to, u jakých rozhodnutí se má k posuzování přiměřenosti přikročit. Krajský soud pak konstatuje, že posléze odst. 3 daného ustanovení upravuje, že takovou povinnost má správní orgán v případech, kdy to tento zákon v jednotlivých ustanoveních výslovně stanoví. Z dikce zákona č. 326/1999 Sb., lze konstatovat, že takovým ustanovením je např. § 19 odst. 1, který stanoví, že při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům ukončení pobytu do soukromého a rodinného života cizince, nebo § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 a některá další. Z ustanovení §§ 33 – 36, které upravují vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a prodloužení jeho platnosti však žádná taková podmínka neplyne. Naopak je uloženo žadateli doložit či sdělit skutečnosti prokazující trvání důvodů znemožňujících jejich vycestování (§ 36 odst. 2). Jak ale krajský soud výše v bodě 33 a 34 uvedl, žalovaná dospěla k závěru, že v případě žadatelů již důvody, pro které jim dříve udělením tohoto institutu vyhověla, netrvají a proto jejich aktuální žádosti zamítl. Krajský soud je tak přesvědčen, že u dočasného institutu, kterým bezpochyby vízum pro strpění na území je, byly v daném případě naplněny popsáním dějem všechny podstatné náležitosti, když správní orgán na základě své pravomoci doložil a řádně zhodnotil, že podmínky pro trvání daného institutu dále naplněny nejsou.
38. Žalovaná se přitom v rozhodnutích možností vnitřního přesídlení žalobců zabývala, zdůraznila však adekvátně právní úpravě předmětného institutu, že tento musí být vnímán jako opatření dočasné a též dostatečně objasnila, proč nemůže považovat za přijatelnou námitku o podrobném odůvodnění neexistence doplňkové ochrany, upravené v zákoně o azylu. Krajský soud s uvedenou argumentací žalované souhlasí, je přesvědčen, že s ohledem na případný možný návrat rodiny na Ukrajinu by žalobci museli pro rozhodnutí s jiným výsledkem doložit konkrétní závažná zjištění, která jim brání navrátit se do země původu a vyřídit si případně potřebné podklady pro možný návrat do České republiky. Zde však nelze přehlédnout ani fakt, že rozhodnutí, jejichž zákonnost a správnost krajský soud v současném řízení přezkoumával, neukládají

žalobcům opuštění území České republiky, což soud konečně pokládá za rozhodující skutečnost, nýbrž pouze jimi končí možnost pobytu na zdejším území z důvodu strpění pobytu na území z důvodu, pro které jim bylo uděleno původní vízum a poté prodlouženo. Otvírá se zde tedy poměrně široká škála možných důvodů, které lze v situaci žalobců využít pro další pobyt na zdejším území. Samotná tato skutečnost pak musí vést k závěru, že za takového stavu nelze požadovat širší vypořádání okolností, tvrzených žalobci, než žalovaná ve svých rozhodnutích učinila, neboť takový požadavek postrádá logiku.

39. K námitkám o nedostatečném zhodnocení zdravotních obtíží žalobkyně C) soud připomíná, že tento problém žalovaná vzala na vědomí, k žalobci předloženým podkladům se vyjádřila, soud pak neshledal na jejím závěru žádného vážnějšího pochybení, a k žalobkyni uváděným skutečnostem v průběhu soudního jednání doplňuje, že dosavadní bohatá judikatura správních soudů včetně NSS nepovažuje ani pro řízení o mezinárodní ochraně za dostatečný důvod pro její udělení námitku lepší kvality lékařské péče v té které zemi EU oproti zemi původu, či bezproblémové ekonomické zázemí apod. Za dostatečnou soud považuje i argumentaci žalované v jednotlivých rozhodnutích, vztahující se k otázce soukromého a rodinného života žalobců, a to i v návaznosti na výše zmiňované Úmluvy, které požadují širší vypořádání podobné námitky pouze v určitých případech, kterým však případ žalobců není.
40. Po projednání a přezkoumání žalob tedy dospěl krajský soud k závěru, že žalovaná vypořádala žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění na území souladně se zákonem č. 326/1999 Sb., její argumentace je dostatečná a správná, soud tak neshledal žádné věcné ani procesní pochybení a mohl proto využít ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. a žaloby zamítnout jako nedůvodné.

VI. Náklady řízení

41. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., který přiznává náhradu nákladů řízení účastníkovi, který měl ve věci úspěch. Takovým byla v daném případě žalovaná, která náhradu nákladů řízení nežádala.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. února 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu